

1. maja 2021

Dok ekonomska kriza zaoštava međunarodne tenzije i pospešuje trku u naoružanju, današnjeg 1. maja. godine, obavijenog smrtonosnom bolešću i vetrovima bede i ratova, proletarijat svih zemalja, ujedinjen bez obzira na nacionalne granice, ponovo zadaje svoj izazov umirućem buržoaskom svetu::

KOMUNIZAM!

Trgovinski rat oko vakcina koji su započele svetske sile sprečava ih da ispravno adresiraju zdravstvenu krizu. Ovo pokazuje da je režim Kapitala, zasnovan na profitu i eksploataciji najamnog rada, zapravo režim umirućeg društva koje više nema ni znanja ni mogućnosti da reši sopstvene probleme.

Umesto da se ujedine svi naučni i tehnološki kapaciteti u zajedničkom interesu radi njenog zaustavljanja, što bi jedino bilo moguće u društvu koje je prevazišlo tržište, pandemija je, naprotiv, samo ojačala postojeće antagonizme i sukobe između nacionalnih buržoazija, prevazilazivši sve postojeće blokove i saveze.

Nijedna država nije oklevala da žrtvuje svoje radništvo u ime odbrane „nacionalne ekonomije”, što bi jedino značilo nacionalni kapital, u pokušaju da ga iskoristi radi prestizanja svojih suparnika.

Vaccine, koje bi trebalo da su slobodno dostupne celom čovečanstvu, postale su oružje bogate buržoazije protiv siromašnih klasa manje razvijenih zemalja, kao i instrument diplomatskog ili vojnog pritiska.

Ekonomska kriza nastala viškom proizvodnje dobara, a pogoršana pandemijom, stvara nezaposlenost svuda širom sveta. U ovakvoj situaciji, životni uslovi radničke klase se svuda pogoršavaju.

U svim zemljama, ubrzan je proces propasti sitne i srednje buržoazije; većina njenih tržišnih i proizvodnih aktivnosti je ukinuto, dok profitti nastavljaju da rastu za krupna preduzeća.

Plata nedovoljna za dostojanstven život, radni sati produženi do tačke gde više nema prostora za bilo koju drugu aktivnost, sve mahnitiji tempo tada, nezaposlenost, stalna prekarost i manjak sigurnosti, dvostruka eksploatacija radne žene; sve ovo su oružja iznude nametnuta radničkoj klasi radi ekonomskih privilegija nesposobne buržoazije osuđene na smetlište istorije.

Suočavajući se sa ovakvim napadom buržoaskih režima na međunarodnoj skali, odgovor radničke klase mora da bude jednako čvrst i koordinisan.

Već sada širom planete postoje rastrkani pokušaji prave klasne borbe. Javljaju se među izvesnim kategorijama proletarijata, često onim najpotlačenijim. Ove borbe pokazuju da je manjina proletarijata svesna da je potlačena i da se buni protiv kapitalističkog jarma, čak iako ne uspeva da u potpunosti ujedini i za sobom povede većinu radnika i radnica, kojima još uvek često upravljaju reformističke iluzije.

Režim Kapitala postaje sve despotskiji i militarističkiji, pa čak i u državama koje sebe proglašavaju demokratskim. Zakoni protiv štrajkova i klasnih sindikata se svuda ojačavaju, a razvijaju se i populistički, rasistički, nacionalistički i versko ekstremistički pokreti, svi spremni da podrže represivni aparat države protiv bilo kakvog pokušaja radničke pobune.

No, proletarijat nema nikakvog interesa u odbrani buržoaske demokratije, koja je ništa drugo do maska za beskrupuloznu diktaturu buržoazije.

Ekonomska kriza, pogoršana pandemijom, ima posledice po državne budžete: poreski prihodi su u kolapsu, a intervencije u cilju pomoći kapitalistima su drastično povećale javne dugove.

Iako bi trebalo da se uloži ogroman trud u cilju jačanja svetskog zdravstvenog sistema, drastičnog smanjenja nerazumno intenzivne proizvodnje beskorisnih dobara i odbrane prirodnih resursa koji omogućavaju harmoničnu reprodukciju biljnih i životinjskih vrsta, jasno je da se u režimu Kapitala ništa ne menja, niti se može promeniti, u smislu svrhe i funkcije društvenih snaga i resursa.

Paralelno sa ovim raste vojna potrošnja. Velike države zauzimaju agresivan stav u cilju obezbeđivanja kontrole nad regijama od strateškog značaja, pripremajući se za novi opšti rat. 2020. godine vojna potrošnja u celom svetu prešla je neverovatnih 1,83 triliona dolara, 3,9% više u odnosu na prethodnu godinu.

Kraj pandemije neće da bude kraj i ekonomske krize. Ona će sa sobom nositi dramatične posledice po radničku klasu i srednje klase. No, takođe će slomiti i čitave finansijske, industrijske i komercijalne sektore. Sve više će se zaoštavati tenzije između krupnih ekonomskih i imperijalističkih sila: SAD, Kine, Nemačke, Japana, Velike Britanije, Francuske, Rusije...

Usred ovako kritične situacije, proletarijat – klasa koje je oduvek bila međunarodna, kako po sili stvari tako i po istorijskoj sudbini – mora da pogleda unatrag i ponovo otkrije veliku snagu sopstvenih ekonomskih i političkih organizacija, onih koji su pre vek i po „jurišali na nebo” kroz Parisku komunu, a pre jedan vek naterali sve vladajuće klase sveta da drhte u strahu, uspešno preuzevši moć u Rusiji i postavivši svoju diktaturu.

Prvu proletersku državu je iznutra uništila staljinistička izdaja: biće potrebno dosta vremena da bi se oporavilo od tog poraza, ali to vreme će doći.

Proletarijat će tada da odbaci svaku nacionalističku uskogrudost, bilo kakav izraz nacionalne solidarnosti sa sopstvenom buržoazijom. Odbacivanjem puta klasne kolaboracije na koje ga nagone socijaldemokratske partije i kolaboracionistički sindikati, proletarijat će nasuprot njih ojačati svoje sopstvene organizacije: svoje istinske sindikate, koji su neophodni radi odbrane svakodnevnih životnih uslova, i svoju partiju, nezamenljiv organ upravljanja borbom protiv buržoaskih država, u cilju svetske komunističke revolucije.

Međunarodna komunistička partija